

„Цариградски вестник“ повтаря тази информация. Статиите от Видин в подкрепа на Кръстьо Пишурка според предположението на Д. Маринов са писани от Илия х. Томаки Цанов, по това време служебно лице във видинския меджлис, син на видния търговец х. Томаки х. Цанов¹⁷.

Вестник „Дунавска зора“ бр. 44, 15 октомври 1869 г. помества статия, посветена на женските дружества и посочва, че „Добродетелно дружество“, с председател Елена Циганелска, е първото женско благотворително дружество. Похвални думи са отправени и към дружествата в Захра (Стара Загора - б.м.), Казанлък, Тулча и Търново, главна цел на които е подкрепа на девическото образование.

Възрожденските вестници и списания отделят значително внимание на земеделието, животновъдството, занаятите и общо на материалната култура. В. „Право“ напр. през 1873 г. препечатва описание на известния учен и пътешественик Феликс Каниц за врачанското златарство. Във Враца той наблюдавал как с прости оръдия златарят изработвал прекрасни арабски цветя и звездици от сребро и злато. Високо оценява Ф. Каниц и чипровските килими, той споделя впечатленията си с думите: „най-много ми харесват българските килими в Пирот и Берковица. В много градове и села тъкат килими. Почти всяка къща е фабрика, където работници са мъжете и жените. Показателно е и съобщението в същия вестник, че на парижкото изложение - 1873 г., са изпратени български килими¹⁸.

За популярността на килимарския занаят в Северозападна България говори и една информация в „Цариградски вестник“ от 1859 г., в която се обръща внимание как се създават чипровските килими. „Селото Чипровци има до 300 дома-отбелязва авторът- и тука работят килимите преизкусно и обръщат добра купля с тях. Женьите боядисват вълната и ткаят килимите, а мъжете предат“¹⁹.

Сп. „Училище“ от 12 апр. 1857 г. отпечатва интересно описание на село Остров, Врачанско. В него има сведения за жилищата, облеклото и храната, което дава възможност за културно-битова характеристика на населението. Името Остров идва от близкия остров на Дунава. Жителите му по кърджалийско време дошли от с. Камено поле. В селото има училище и параклис, учи се по наустницата. Островчани се отличавали със своята „хитрост, набожност и примерно трудолюбие“. Поминъкът им е земеделие - отглеждат ечемик и царевица, по-малко овес, жито, просо, ръж. Имат пристанище - скеля и комуникират със селища по р. Дунав като продават на техни търговци. Селяните гледат също биволи, волове, свине, овце, коне. Имат макар и слабо развито лозарство. В статията е описано брането на грозде и газенето му в жлебовете.

Жилищата им били изкопани в земята, покрити с пръст и плява, с единствен